

✠
«**Εὐχαριστήρια 2016**»
«**Εὐγνωμοσύνη Φωναῖς Αἰσῖαις**»

Ἑόρτιος Ὁμιλία

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ Πνευματικέ μας Πατέρα·

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Σεβαστὲ Γέροντα καὶ Καθηγούμενε·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Μὲ τις εὐχὲς τῆς πολυσεβάστης Γεροντίσσης μου, Καθηγουμένης Ταξι-
αρχίας Μοναχῆς, ἔχω ἐν μέρει ἐπίγνωσι τῆς ἀναξιότητός μου καὶ τῆς
ἀδυναμίας μου, προκειμένου νὰ ἀρθρώσω λίγα λόγια ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν
παρόντων «Εὐχαριστηρίων», μὲ τίτλο: «**Εὐγνωμοσύνη Φωναῖς Αἰσῖαις**»,
καὶ μάλιστα ἐν σχέσει μὲ τὸ βαθυσεβάστο καὶ δυσθεώρητο πρόσωπο τοῦ
Ἁειμνήστου Γέροντος καὶ Πατέρα μας Μητροπολίτου Κυπριανοῦ.

Ἐχω ἐπὶ πλέον ἐνώπιόν μου τόσα πρόσωπα ἀρμοδιώτερα γιὰ τὴν Δια-
κονία αὐτή, καὶ ἐν πρώτοις τὸν Μητροπολίτη καὶ Ἐπίσκοπο τῶν ψυχῶν
μας, τὸν γνήσιον Υἱὸν καὶ Διάδοχον τοῦ Ἁειμνήστου Πατέρα μας, ὥστε
μόνο διὰ τῆς βιώσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Ὑπακοῆς μου εἶναι δυνατὸν νὰ
αἰσθάνωμαι μία κάποια ἄνεσι τὴν στιγμή αὐτή.

Διὰ τοῦτο, ἐπικαλοῦμαι ἐγκαρδίως καὶ ταπεινῶς τὴν ἀρωγὴ τῶν ἀρχι-
ερατικῶν, ἱερατικῶν, ὄσιακῶν καὶ φιλαδέλφων προσευχῶν Σας, γιὰ νὰ
ἐκτελέσω εὐγνωμόνως τὸ κατὰ δύναμιν τὴν Διακονία αὐτή, καὶ ζητῶ συγ-
γνώμην ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὴν ἀνεπάρκειά μου.

* * *

Ὅπως μᾶς ὑπενθύμισε τοῦτο ἡ ἀγαπητὴ μας Παρουσιάστρια, ἡ βαθεῖα
ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουν τὴν **Εὐγνωμοσύνη** τους συλλογικῶς καὶ μὲ τρόπο
ἐορταστικό, ὤθησε τοὺς Πατέρες μας, τοὺς Ἁγιοκυπριανῖτες Πατέρες, ἐν
συνεχείᾳ δὲ ὅλους ἐμᾶς τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ Ἁειμνήστου Πατέρα μας,
ὥστε νὰ ἐγκαινιασθῇ τὸ 1976, πρὸ 40 ἐτῶν, τὸ ἔθιμο τῆς ἐορτῆς ταύτης τῶν
«Εὐχαριστηρίων», ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
καὶ τῶν σεπτῶν Ὀνομαστηρίων τοῦ Ἁειμνήστου Πατέρα μας.

Τί ἦταν καὶ τί εἶναι τὰ «Εὐχαριστήρια»;

Ἐνα δῶρο τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐκπλήρωσις μιᾶς βαθεῖας καὶ
εὐλογημένης ἀνάγκης. **Μία** ἐορτὴ, ἕνας σταθμὸς. **Μία** μοναδικὴ εὐκαιρία

συσφίξεως τῶν δεσμῶν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης στὴν ἐν Χριστῷ κοινὴ πορεία μας. **Μ**ία ἰσχυρὴ ὄθησι γιὰ τὸν περαιτέρω ἀγῶνα μας.

Καὶ ὅλα αὐτά, ἐν σχέσει μὲ τὴν φωτεινὴ μορφή τοῦ Ἀειμνήστου Μητροπολίτου μας.

Ὁ πολυσέβαστος Πατέρας μας συνήθιζε νὰ ἀναπολῆ, πῶς τὸν ἐπλησίασαν κάποτε μερικοὶ Πατέρες τῆς Μονῆς καὶ τοῦ εἶπαν:

«**Π**ατέρα μας, μὲ τὴν φασαρία καὶ τὰ τρεξίματα τῆς Πανηγύρεως περνάει ἡ ἡμέρα καὶ δὲν βρίσκουμε χρόνο νὰ Σᾶς ποῦμε τὰ “Χρόνια Πολλά”. Σᾶς παρακαλοῦμε, δῶστε μας τὴν εὐλογία νὰ κάνουμε μία μικρὴ Ἑορτὴ μεταξὺ μας γιὰ νὰ Σᾶς εὐχηθοῦμε».

Περιέγραφε, ἀφοῦ ἔδωσε τὴν εὐλογία, πῶς ἐν συνεχείᾳ τὸ ἔμαθαν οἱ Λαϊκοὶ Ἀδελφοί μας καὶ ἐζήλευσαν, ὁ ἓνας, ὁ ἄλλος... καὶ δείχνοντας ὁ Ἀείμνηστος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ πλῆθος τῶν εὐρισκομένων, κατέληγε:

«**Κ**αὶ σιγά-σιγά, ἔγινε αὐτὸ πού βλέπετε καὶ πού ἀπολαμβάνουμε ἀπόψε...».

* * *

Ὁντως, ἡ Ἐκδήλωσις αὐτὴ ἔχει μία ἱστορία, μία ἐξέλιξι, ἡ ὁποία ἀντικατοπτρίζει τὴν αὐξήσι ἐν Κυρίῳ τῆς Ἀγιοκυπριαντικῆς Πνευματικῆς Οἰκογένειας.

Ὁ Ἀείμνηστος Πατέρας μας ἔγινε Ἐπίσκοπος τὸ ἔτος 1979, καὶ ἀπὸ τὸ ἔτος 1985 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 2013, ἡ Ἑορτὴ τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων μας ἦταν ἄμεσα συνδεδεμένη μὲ τὴν Συνεδρίασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Οἰκογένεια ὅλο καὶ μεγάλωνε, οἱ εὐεργετημένοι ἀπὸ τὸν Ἀείμνηστο Πατέρα μας πολλαπλασιάσθηκαν, ὀλόκληρες Ἀδελφότητες Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν, Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικό, ἤρχοντο στὴν Πανήγυρι ἀπὸ διάφορες ἠπείρους...

Γιὰ ὅλους, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς δὲν ἦταν μόνο ἓνα ὑψηλὰ ἱστάμενο ἐκκλησιαστικὸ πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχαν κάποια διοικητικὴ ἐξάρτησι, ἀλλὰ ἦταν «ὁ Πατέρας», ἓνας στοργικὸς καὶ προνοητικὸς Πατέρας, πλησίον τοῦ ὁποίου κάθε ψυχὴ αἰσθανόταν ἀσφάλεια, θαλπωρὴ καὶ πνευματικὴ ἐν μετανοίᾳ ἀνακαίνισι.

Οἱ περισσότεροὶ εἶχαν τὴν λαχτᾶρα νὰ συμμετέχουν στὴν Πανήγυρι τῆς Μονῆς, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἐκδήλωσι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀειμνήστου Μητροπολίτου μας.

Ὁπότε ἦταν φυσικὸ νὰ μετακομίζη κατὰ καιροὺς ἡ Ἐκδήλωσις τῶν «Εὐχαριστηρίων» σὲ ὅλο καὶ εὐρυχωροτέρους χώρους.

Ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε, μιὰ καὶ ἀναφέρθηκε ὅτι ἀξιώθηκα νὰ γνωρίσω τὸν Ἀείμνηστο Πατέρα μας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ ἔτους 1980, νὰ ἀναφερθῶ στὰ «Εὐχαριστήρια», στὰ ὁποῖα παρευρέθηκα τότε, ὡς φιλοξενούμενη μὲ τὸν κατὰ σάρκα πατέρα μου, ἐν μέσῳ ὀλίγων Πατέρων καὶ λαϊκῶν, καὶ τὰ

ὅποια ἔμειναν ἀνεξίτηλα στὴν μνήμη μου.

Τότε, οἱ Ἅγιοι μου ἔκαναν ἓνα Θαῦμα: ἐνῶ ἐγνώριζα ἐλάχιστα νέα ἑλληνικά, στὴν μικρὴ ἐκείνη Ἐκδήλωσι, ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα στὸ χαριτωμένο Παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, τὰ κατάλαβα ὅλα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν τόσο κατανυκτική, ἀγαπητική καὶ πλήρης σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν Πατέρων καὶ ταπεινοφροσύνης ἐκ μέρους τοῦ Ἀειμνήστου Πατέρα μας, πὺ ἐλειωνε ἡ καρδιά μου στὴν ἀποκάλυψι τοῦ τί εἶναι μία πνευματικὴ οἰκογένεια καὶ πῶς ἀγιάζονται στὴν γνήσια αὐτὴ σχέσι ὅλα τὰ Μέλη.

Ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φανούριο, τὰ «Εὐχαριστήρια» σύντομα μετεκόμισαν στὸ Μεγάλο Ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς καὶ μετέπειτα ἀπὸ τὸ ἔτος 1995 μέχρι τὸ 2009 φιλοξενοῦντο στὴν Ἀθήνα, σὲ μία μεγάλη αἴθουσα Ξενοδοχείου.

Καὶ βεβαίως, ὅσο διευρύνετο ἡ πνευματικὴ μας Οἰκογένεια, τόσο ἐμπλουτιζόταν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἐκδηλώσεως.

Ἐνδεικτικά, τὸ ἔτος 2005, ὁ παρουσιαστὴς σημείωνε:

«**Σ**ὺν τῷ χρόνῳ, τὰ “Εὐχαριστήρια” προσέλαβαν εὐρύτερες διαστάσεις καὶ χωρὶς νὰ ἀπολέσουν τὸν θεμελιακὸ χαρακτήρα τους, ἐθεωρήθη σκόπιμο νὰ ἐνταχθοῦν στὶς ποιμαντικὲς προοπτικὲς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν σήμερα θαυμάσια εὐκαιρία μιᾶς καρποφόρου ἐν Χριστῷ Διορθοδόξου Συναντήσεως Πίστεως καὶ Ἀγάπης».

Τὸ ἔτος 2006, ὑπεγράμμιζε, ὅτι ἡ Ἐκδήλωσις ὀργανώνεται:

«**Ὡ**ς ἔκφρασις **Ε**ὐγνωμοσύνης, ὡς ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία ἀναβαπτισμοῦ στὰ νάματα τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεώς μας».

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἐστὴν σύντομη αὐτὴ ἀναδρομή, θὰ ἦταν ἴσως καλὸ νὰ προσθέσουμε μία περιγραφὴ τοῦ Προγράμματος.

Ἦπογραμμίζουμε πρωτίστως ἓνα στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο διατηρήθηκε μέχρι τὸ 2009: τὰ «Εὐχαριστήρια», ὅσο καὶ ἂν αὐξήθηκε ὁ ἐπίσημος χαρακτήρας τους, παρέμεναν γιὰ τὸν Ἀείμνηστο Πατέρα μας μία συνεχῆς ἔκπληξις.

Ὅλα, μὰ ὅλα, ἐτοιμάζονταν *μυστικά*. **Ὁ** Ἀείμνηστος Πατέρας μας ἔδινε μία γενικὴ εὐλογία ἓνα μῆνα περίπου νωρίτερα καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπελάμβανε συγκινημένος τὸν πλοῦτο τῆς Ἐκδηλώσεως.

Ἄς μου ἐπιτραπῆ νὰ ἀναφέρω, ὅτι ἡ *ψυχή* τῆς εὐγνώμονος πνευματικῆς ἀναφορᾶς στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντός μας ἦταν ὁ παπα-Κυπριανός, ὁ νῦν Μητροπολίτης μας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπέβλεπε μόνο στὴν ὀργάνωσι τῶν «Εὐχαριστηρίων», ἀλλὰ προκειμένου νὰ δώσῃ στὸ καθένα ἀπὸ τὰ πνευματικὰ τέκνα τὴν δυνατότητα νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν **Ε**ὐγνωμοσύνη του, *ἐθεράπευε* μὲ τὴν βοήθεια τῆς θείας Χάριτος *τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀνε-*

πλήρωνε τὰ ἐλλείποντα...

Πρέπει επίσης νὰ ὑπογραμμισθῆ, ὅτι ὁ Ἀείμνηστος Πατέρας μας ἐπαναλάμβανε κάθε χρόνο, ἀλλὰ πάντοτε πηγαῖα καὶ ὄχι τυπικά, ὅτι ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ δὲν τιμᾷ τόσο τὸν ἑαυτόν Του, ὅσο τὰ ἴδια τὰ πνευματικὰ Του τέκνα.

Τὸ Πρόγραμμα, ὅπως εἶπαμε, ἦταν μία εὐκαιρία ἀναβαπτισμοῦ στὰ νάματα τῆς Ἑλληνορθόδοξου Παραδόσεώς μας.

Ἡ ἐκλογή τῶν Ὑμνογραφικῶν Μαθημάτων εἶχε πάντοτε δοξολογικὸ καὶ εὐχαριστιακὸ χαρακτήρα καὶ ἡ ἀπόδοσίς τους ἦταν ἡρεμῆ καὶ προσευχητικὴ, *φωναῖς αἰσῖαις*, ὅπως καὶ ἀπόψε.

Στοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ὑμνοὺς προσετέθησαν ἀργότερα καὶ τὰ Δημοτικὰ Τραγούδια, ἐπίσης ὄργανα τῆς Ἐθνικῆς Παραδόσεώς μας, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν χαρακτήρας τῆς Ἐκδηλώσεως εἶχε πλέον διευρυνθῆ καὶ δὲν ἀνῆκε μόνο στὴν Μοναχικὴ Παράδοσι, ὁ δὲ χῶρος τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Ἐκδηλώσεως εἶχε μεταφερθῆ ἐκτὸς τῆς Μονῆς.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, δόθηκε σὲ ἕναν πολὺ μεγάλο ἀριθμὸ πνευματικῶν τέκνων τοῦ Ἀειμνήστου Πατέρα μας ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκφράσουν πρὸς Αὐτὸν ἑορταστικὰ τὴν **Εὐγνωμοσύνη** καὶ τὴν ἀφοσίωσί τους.

Τὸ Πρόγραμμα περιελάμβανε, ἐκτὸς τοῦ **Χαιρετισμοῦ Ἐὐγνωμοσύνης**, ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν τέκνων, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναφορὰ ἀποκλειστικὰ στὸν Ποιμενάρχη μας, διηγήσεις, ποιήματα, προβολὲς ταινιῶν καὶ μία κύρια **Ὀμιλία**.

Ὅλα αὐτὰ μετέδιδαν πολὺ ἰσχυρὰ πνευματικὰ μηνύματα, μὲ κέντρο τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ταπείνωσι στὶς ποικίλες ἐκφάνσεις αὐτῶν: ὑπακοή, εὐγνωμοσύνη, ἀπλότης, εὐγένεια, εὐλάβεια, παρθενία, κοινοβιακὴ ζωὴ, ἱεραποστολή.

Τὰ μηνύματα αὐτὰ ἐνεθάρρυναν ὅ,τι εὐγενέστερο καὶ ὑψηλότερο στὶς καρδιὲς ὄλων μας, *φωναῖς αἰσῖαις...*

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἐλπίζω, ὅτι ἡ ἀναφορὰ στὸ παρελθὸν τῶν «Εὐχαριστηρίων», τὴν ὁποία εἶχαμε βεβαίως χρέος νὰ κάνουμε πρὸς ἐνημέρωσι τῶν πολλῶν νέων μελῶν τῆς πνευματικῆς μας Οἰκογενείας, δὲν ἐκούρασε τοὺς παλαιμάχους, ἐφ' ὅσον ἔγινε ἀφορμὴ, πιστεύω, νὰ ἀναδυθοῦν στὴν μνήμη τους πολλὰ στιγμιότυπα παρόμοια μὲ αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶδαμε πρὸ ὀλίγου στὴν ταινία.

Ἴσως ὁμως κάποιες ψυχὲς ἀναρωτηθοῦν:

Ναί, ὅλα καλὰ καὶ εὐλογημένα ὅσα περιγράφετε. **Μ**ὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀειμνήστου; **Ἡ** νὰ γίνωνται στὸ μέλλον, κατὰ τὴν νέα περίοδο τῶν «Εὐχαριστηρίων», ὅπως ἔχει ἀναγγελθῆ; **Ἄ**ν ἀποτελεῖ αὐτὸ μία ὑπερβολή, μία μορφὴ προσωπολατρίας;

Βεβαίως, όχι!

Όταν ο Άείμνηστος Πατέρας μας έδωσε εὐλογία στους Πατέρες να οργανώσουν μία μικρή τότε έορτή, για να Τὸν εὐχηθοῦν και να ἐκφράσουν πρὸς Αὐτὸν τὴν **Εὐγνωμοσύνη** τους, δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ αὐταρέσκεια και ἀνθρωπαρέσκεια.

Άπλά, ἔδωσε τὴν εὐλογία Του, διότι ὡς πνευματικὸς Πατὴρ και Θεοδίδακτος, ἐγνώριζε τὴν ὄντολογικὴ ἀνάγκη τῆς ἐκφράσεως τῆς **Εὐγνωμοσύνης** αὐτῆς ἀπὸ τὰ τέκνα Του, ἀλλὰ ἐπίσης και τὴν ἀπερίγραφτη πνευματικὴ δύναμι τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς, τόσο στους εὐεργετημένους, ὅσο και στὸν εὐεργέτη, ὅταν βεβαίως ἡ σχέση αὐτῆ πνευματικοῦ τέκνου και Γέροντος / πνευματικοῦ Πατέρα βιώνεται μὲ τρόπο ὑγιῆ.

Ναί, ὁ Άείμνηστος Πατέρας μας ἐνεθάρρυνε τὴν καλλιέργεια ὄχι μόνο τῆς ἐσωτερικῆς, καρδιακῆς **Εὐγνωμοσύνης**, ἀλλὰ και τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς, και μάλιστα ἐμακάριζε τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἓνα ιδιαίτερο χάρισμα να ἐκφράσουν τὴν **Εὐγνωμοσύνη** τους.

Τὸν ἀκούγαμε συχνὰ να λέει:

«Ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀχαριστία».

Γιατί, ἄρά γε; **Εἶναι** τόσο *τραγικὸ* να εἶναι κανεὶς ἀγνώμων;

Ναί, εἶναι ὄντως *τραγικὸ*, διότι εἶναι σύμπτωμα τυφλώσεως πνευματικῆς, εἶναι ἄρνησις τῆς φύσεώς μας, ἐφ' ὅσον ὁ κτιστὸς ἄνθρωπος ζῆ μέσα στις συνεχεῖς δωρεές τοῦ Θεοῦ, εἴτε ἄμεσες, εἴτε ἔμμεσες διὰ τοῦ Ἀδελφοῦ, τοῦ ὁποιοῦδήποτε Ἀδελφοῦ, και ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον να εἶναι ἀγνώμων.

«Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ και πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστι, καταβαίνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων», μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ φυσιολογικός, ὁ ὄντολογικὸς τρόπος ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι *εὐχαριστιακός*, ἐνῶ ἡ ἀγνωμοσύνη μᾶς ἐγκλωβίζει σὲ μία κατάστασι παρὰ φύσιν, σὲ μία ἐσωστρέφεια και αὐτάρκεια.

Έκ πείρας γνωρίζουμε, ὅτι ἡ ἀχαριστία μᾶς ὀδηγεῖ εἴτε στὴν ἐωσφορικὴ ὑπερηφάνεια, ὅταν νομίζουμε ὅτι *ὄλα πᾶνε καλὰ και τὰ καταφέρνουμε*· εἴτε στὴν ἀπελπισία, ὅταν διαπιστώνουμε τὸ σκότος και τὴν ἀνεπάρκειά μας, δηλαδή, οὕτως ἢ ἄλλως, μᾶς ὀδηγεῖ στὸν ψυχικὸ θάνατο.

Πράγματι λοιπόν: «ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀχαριστία», και ὁ Άείμνηστος Πατέρας και Μητροπολίτης μας ἐγνώριζε ἀπεναντίας τὴν σωτήρια δύναμι τῆς **Εὐγνωμοσύνης**; και βεβαίως, δὲν πρέπει να λησμονῆται, ὅτι ἐδῶ ὀμιλοῦμε για τὴν **Εὐγνωμοσύνη** ὄχι ἀπλῶς ὡς ἓνα συναίσθημα, ἀλλὰ ὡς μία ἐργασία πνευματικὴ και ὡς ἓνα χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, ὅτι ὅταν καλλιεργοῦμε τὴν **Εὐγνωμοσύνη** μὲ τὴν ἀδιάλειπτο μνήμη τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, μαλακώνει ἡ σκληρὴ καρδιά μας, ἐρχόμεθα σὲ συντριβή, σὲ αὐτομεμψία, σὲ μετάνοια:

Τί μοῦ χάρισε καὶ τί μοῦ χαρίζει ἡ εὐσπλαγγνία τοῦ Θεοῦ;... Πῶς περνάω ὁ ἄθλιος τὴν ζωὴ μου, σκορπώντας τις δωρεές Του καὶ τὸν πολύτιμο χρόνο;...

Τότε ἐγείρεται μέσα μας μία βαθειὰ ἐπιθυμία νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὶς δωρεές τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸ πάντων στὴν ὑψίστη καὶ μοναδικὴ δωρεά: τὴν Σάρκωσι καὶ τὴν Σταυρικὴ Του θυσία.

* * *

Ἀλλά, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές, ἐπιτρέψτε μου νὰ Σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ἡ **Εὐγνωμοσύνη** δὲν ὀφείλεται μόνο πρὸς τὸν Θεό· ὀφείλεται καὶ πρὸς τοὺς πνευματικοὺς Πατέρες, δηλαδή, ἔχουμε δύο ὄψεις τῆς ἴδιας ἐμπειρίας.

Τόσο γιὰ τὸν Μοναχό, ὁ ὁποῖος ζῆ καὶ γνωρίζει τὸ σωτήριο θέλημα τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τοῦ Γέροντός του, ὅσο καὶ γιὰ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀξιώθηκαν νὰ ἔχουν πνευματικὸ Πατέρα, ὅπως ὅλοι ἐμεῖς ἐδῶ οἱ παρόντες, εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ **Εὐγνωμοσύνη** πρὸς τὸν Πνευματικὸ ἀγιάζει ἀμφοτέρους.

Διότι, στὸ μὲν πνευματικὸ τέκνο, ὅπως εἶδαμε, ἡ **Εὐγνωμοσύνη** καρποφορεῖ τὴν μετάνοια, τὴν ταπείνωσι, τὸν ζῆλο γιὰ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, στὸν δὲ πνευματικὸ Πατέρα, ἡ **Εὐγνωμοσύνη** τῶν τέκνων του, ὡς *δρόσος Ἀερμών*, προκαλεῖ ξεκούρασι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἐν Χριστῷ πατρότητος καὶ τρέφει τὴν ἐλπίδα του γιὰ τὴν περαιτέρω αὐξησι ἐν Χριστῷ τῶν τέκνων του, ταυτοχρόνως δὲ τρέφει τὸ προσωπικὸ του βίωμα αὐτομεμψίας καὶ μετανοίας.

Γι' αὐτό, ὅπως προανέφερα, συνήθιζε ὁ Ἀείμνηστος Πατέρας μας νὰ λέη, ὅτι ὅλη ἡ Ἐκδήλωσις τῶν «Εὐχαριστηρίων» κατ' οὐσίαν τιμᾷ τὰ τέκνα Του.

Ἐξ ἄλλου, ἡ συνεχῆς ἐγρήγορσις, στὴν ὁποία ζοῦσε ὁ Ἀείμνηστος, θωράκιζε Αὐτὸν ἀπὸ τις ἐπιβουλές τοῦ πνεύματος τῆς κενοδοξίας καὶ τῆς ἀνθρωπαρεσκείας.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἀναφερθῶ σὲ ἓνα χαριτωμένο παράδειγμα, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πνευματικῆς Του ἐτοιμότητος καὶ αὐτοπροστασίας.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, στὴν Μονή μας, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, μετὰ ἀπὸ μία Σύναξι τῆς Ἀδελφότητος, μία Ἀδελφή, ἡ ὁποία εἶχε ἰδιαίτερα ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἀειμνήστου, ἀνεφώνησε: «Τὶ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ τί αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε!». **Τ**ὸ χαμόγελό της ὅμως πάγωσε, ὅταν ὁ Ἀείμνηστος Πατέρας μας τῆς ἐπέβαλε, μὲ ἓνα *πατρικὸ μείδιωμα*, 100 μετάνοιες, ὥστε νὰ προσέχη στὸ μέλλον πῶς νὰ ἐκφράζεται.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Χθὲς τὸ πρωὶ συμμετείχαμε, χάριτι Θεοῦ, στὴν Θεία Λειτουργία καὶ στὸ Κτητορικὸ Μνημόσυνο γιὰ τὴν αἰώνια ἀνάπαυσι τῶν Κτητόρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, βεβαίως δὲ καὶ κατὰ

πρῶτο λόγο, γιὰ τὴν αἰώνια ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀειμνήστου Πατρὸς καὶ Γέροντός μας, τοῦ καὶ Κτήτορος καὶ πρώτου Καθηγουμένου τῆς Μονῆς.

Σήμερα ἀξιωνόμεθα νὰ ζήσουμε τὴν ἀνανέωσι τῶν «Εὐχαριστηρίων», δηλαδὴ τῆς εὐγνώμονος ἀναφορᾶς στὸ πρόσωπό Του.

Ἰσως κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς Ἀδελφούς μας θὰ περίμεναν νὰ ἀκούσουν ἐγκώμια καὶ διηγῆσεις θαυμάτων πρὸς τιμὴν τοῦ πολυαγαπημένου Πατέρα μας, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀναξιότητά μου, ἡ ὁποία ἔχει εὐεργετηθῆ τὰ μέγιστα ἀπὸ τὸν Ἀείμνηστο.

Πιθανὸν νὰ τοὺς λυπήσουμε, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τέτοια πρόθεσι.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῶν εὐχῶν τοῦ Ἀειμνήστου Πατέρα μας εἶναι μία αὔρα λεπτή, ἡ ὁποία εἰσδύει στὴν ὕπαρξί μας καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐντυπωσιακὲς περιγραφές.

Καὶ ὅταν ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Πατέρα μας, ἐνεργῆ κάτι τὸ ἰδιαίτερο, γιὰ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ σωματικὰ ἢ ψυχικὰ, καλὸ θὰ ἦταν νὰ προσέχουμε ἐμεῖς οἱ ἀπρόκοπτοι, ὥστε νὰ ἐκφράζουμε τὴν **Εὐγνωμοσύνη** μας μὲ ἓναν τρόπο ταπεινὸ καὶ κατανυκτικὸ, καὶ ἐπομένως οἰκοδομητικὸ.

Ἄς ἀκούσουμε τὴν ἐπισήμανσι τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος.

«Εἶδα ἓναν ἀπρόκοπτο μαθητὴ πὺ ἐκαυχᾶτο ἐμπρὸς σὲ ἄλλους γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ διδασκάλου του. Ἐνόμιζε ὅτι θὰ δοξαζόταν μὲ τὸ σιτάρι (τὸν πνευματικὸ πλοῦτο δηλαδὴ) τοῦ Γέροντός του. Ἀλλὰ μᾶλλον ἀπεδοκιμάσθη, διότι ὅλοι τοῦ εἶπαν: “Καὶ πῶς ἓνα τόσο καλὸ δένδρο ἔβγαλε ἄκαρπο κλωνάρι;”. (Λόγος Δ' §77)

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ Μνημόσυνο δὲν ἐπιτελεῖται ἀπλῶς καὶ μόνο *εἰς ἀνάμνησιν*, ἀλλὰ καὶ κυρίως *εἰς ἀνάπαυσιν*, διότι εὐχόμεθα γιὰ τὴν *αἰωνία μνήμη* τοῦ κεκοιμημένου, γιὰ τὴν αἰωνία παρουσία Του ἐν τῷ αἰωνίῳ Θεῷ τῆς Ἀγάπης.

Κατὰ ἀνάλογο τρόπο, ἡ ἀνανέωσις τῶν «Εὐχαριστηρίων» δὲν σημαίνει μόνο μία νοσταλγικὴ ἀνάμνησι τοῦ τιμωμένου προσώπου, τοῦ Ἀειμνήστου Μητροπολίτου μας, ὅπου ἡ **Εὐγνωμοσύνη** μας πρὸς Αὐτὸν θὰ ἀποτελοῦσε μόνο ἓνα συναίσθημα, ὅσο εὐγενὲς καὶ δικαιολογημένο νὰ ἦταν αὐτό.

Τὰ «Εὐχαριστήρια» ἦσαν καὶ πιστεύουμε ὅτι, Χάριτι Θεοῦ, θὰ συνεχίσουν νὰ εἶναι ἓνα πνευματικὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο διὰ μέσου τῆς ἐν Χριστῷ **Εὐγνωμοσύνης**, ἀνανεώνει μὲ τρόπο δυναμικὸ τὴν Παρακαταθήκη τοῦ Ἀειμνήστου Μητροπολίτου μας.

Αὐτῆς τῆς πλουσιωτάτης καὶ περιεκτικωτάτης Παρακαταθήκης ἅπαντες εἴμεθα φορεῖς, κυρίως δὲ καὶ πρωτίστως οἱ ἄμεσοι διάδοχοι καὶ συνεργάτες Αὐτοῦ, ἦτοι: ὁ νῦν Πολυσέβαστός μας Μητροπολίτης κ. Κυπριανός, ἐπίσης ὁ Σεβαστός μας Γέροντας καὶ Καθηγούμενος π. Θεοδόσιος, ὡς καὶ οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, οἱ Θεοφιλέστατοι Χρυσόστομος, Ἀμβρόσιος καὶ Κλήμης.

Νομίζω, ότι εκφράζω όλους μας, όταν υπογραμμίζω, ότι σὺν τῷ χρόνῳ διαπιστώνουμε ὅλο καὶ ἐναργέστερα πόσο πολύτιμη εἶναι αὐτὴ ἡ Παρακαταθήκη τοῦ Πατέρα μας, ἀλλὰ καὶ πόσο ιδιαίτερα εὐλογημένοι καὶ εὐεργετημένοι εἴμεθα μὲ τὸ νὰ ἀνήκουμε στὴν πνευματικὴ αὐτὴ Οἰκογένεια.

Αὐτῆς τῆς Οἰκογένειας τὸ γενεαλογικὸ δένδρο πηγάζει ἀπὸ τὸ σεπτὸ πρόσωπο τοῦ Ἀειμνήστου, ὁ Ὅποιος πλήρης εὐλογιῶν ἀπὸ τοὺς πνευματικούς μας προγόνους, Ἅγιο Νεκτάριο τῆς Αἰγίνης, Γέροντα Φιλόθεο τῆς Πάρου..., μᾶς ἐνεπιστεύθη τὴν πολύτιμη Παρακαταθήκη Αὐτῶν.

Ναί, εἴμεθα ιδιαίτερα εὐλογημένοι, ιδιαίτερα προικισμένοι...

Ἄς εἴμεθα, Χάριτι Θεοῦ, καὶ ιδιαίτερα ὑπεύθυνοι!...

*** * ***

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ὡς τέκνα ἐγγνωμοσύνης, ἄς εκφράζουμε συνεχῶς τὶς εὐχαριστίες μας στὸν Κύριό μας, Φωναῖς Αἰσίας· μὲ φωνῆς δηλαδὴ χαρούμενες, διότι ὁ Ἀείμνηστος Πατέρας καὶ Μητροπολίτης μας τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τετέλεκε καὶ ἔχουμε τὴν πεποίθησι, ὅτι εὐρίσκεται στὸ Φῶς τῆς Παναγίας Τριάδος· μὲ φωνῆς ταιριαστές, γιὰ νὰ ἀντανακλοῦν τὴν μετριοφροσύνη Του· μὲ φωνῆς ταπεινές, διότι ὁ καθένας μας γνωρίζει κατὰ πόσον ἀνταποκρίθηκε ἔως τώρα στὶς προσδοκίες τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντός μας· καὶ μὲ φωνῆς ἐλπιδοφόρες, διότι ὡς τέκνα Του πιστεύουμε, ὅτι πρεσβεύει γιὰ μᾶς καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας.

Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ μᾶς βοηθοῦν καὶ ἐνισχύουν ἡ Παναγία Μητέρα μας, ἡ Πανύμνητος καὶ Ἐγγυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν, οἱ Ἅγιοί μας Ἄγγελοι, ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς καὶ ἡ Ἅγία Ἰουστίνα καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι, ὥστε μαζὶ μὲ τὰ ἄνθη τῆς Εὐγνωμοσύνης, νὰ προσφέρουμε στὸν Χριστό μας, στὸν Πατέρα μας καὶ στὸν νῦν Μητροπολίτη μας, «ἀξιούς καὶ πλουσίους καρποὺς μετανοίας», κατὰ τὴν συνήθη εὐχὴ τοῦ πολυαγαπημένου Ἀειμνήστου Γέροντός μας.

Στὴν προοπτικὴ αὐτῆ, ἡ ἀποψινὴ μας Ἐκδήλωσις, τὰ ἀνανεωμένα «Εὐχαριστήριά» μας, ἔχουμε τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ λειτουργήσουν, ὅπως πάντοτε: Ἐνωτικά, Εὐχαριστικά, Δοξολογικά, Ἀνανεωτικά καὶ Ἀνακαινιστικά.

Ἀμήν, γένοιτο!

Σᾶς εὐχαριστῶ!
Συγχωρήσατέ με.
10/23.10.2016
† Σ.Μ.Α.